

За съвършенната култура иде едно израждане, иде едно голѣмо нещастие, иде единъ порой. Ние трѣбва да знаемъ законитѣ, чрѣзъ които можемъ да се примиримъ съ Бога. Казвате: това е за грѣшнитѣ. Не, всѣки отъ насъ трѣбва да изправи своитѣ отношения къмъ невидимия свѣтъ. Питамъ ви: ако единъ великъ цигуларъ отиде при Ниагарския водопадъ, и започне да свири тамъ, какво ще чуete вие? Какво ще разберете отъ неговото свирене? Или, ако нѣкой виртуозъ започне да свири при нѣкое здание, което се гради, какви звукове ще се чуятъ? Какъвъ концертъ ще излѣзе отъ неговото свирене? Или, ако вие сте устроили единъ концертъ за нѣкакво благотворително дружество, но отвънъ хората се биятъ и се чуватъ само топовни и пушечни гърмежи, какъвъ концертъ ще излѣзе?

Азъ правя сега слѣдната аналогия: всички бурни страсти, всички пртиворѣчия въ живота, това сж неблагоприятнитѣ условия. Тѣ трѣбва да се прѣмахнатъ и да дойдатъ онѣзи меки, тихи влияния, които сж подобни на първитѣ слънчеви лъчи. Само тогава ще можемъ да мислимъ правилно. Всички ние трѣбва да утихнемъ, да станемъ тихи и спокойни въ душата си. Когато Христосъ седна въ лодката съ своитѣ ученици и навлѣзе въ Генисаретското езеро, какъ укроти бурята, която се яви? — Той прострѣ ржката си и повелѣ на вѣтъра да утихне. Затова, когато вашето море се развълнува прострете ржката си върху вашия умъ и кажете: защо трѣбва да скърбя? Господъ не скърби, ангелитѣ не скърбятъ, само малкитѣ дѣца скърбятъ само малкитѣ дѣца плачатъ. Не е